

диналтъ не знае, че може да бжде господарь на тѣлата имъ, ала не и на душитѣ имъ?

Тя въздъхна и отправи взоръ къмъ далечината. Столицата на рицаритѣ Храмовници бавно никнѣше изъ блѣската мрачевина на сребърното море: като безплътна приказна сѣнка. Свежиятъ вѣтрець развѣваше булото ѝ, което трептѣше като криле на пеперуда. Тънката ѝ снага бѣ облѣчена въ бледолилавъ сатень. Ржкавитѣ, които се подаваха подъ рубата бѣха извезани съ сърма, на дребни крѣгчета, а на лактитѣ имаше ивици отъ сива, пухкава кожа.

— Става хладно, мадамъ — каза Анри и стана. Обви раменетѣ ѝ съ теменужена намѣтка отъ аксамитъ. — А на мене разходката повлия чудесно. Никога не съмъ се чувствувалъ тѣй бодъръ. Огладнѣхъ страшно . . .

— Това е невѣроятнo, господа — извика Люи льо Шатель — императорътъ съобщава, че е гладенъ! Никога до сега не ни се бѣ случвало да чуемъ подобно нѣщо! Нѣма да забравя какъ той два дни не сложи нищо въ уста, когато Биандрате затвори портитѣ на Тесалоника предъ носа ни . . . За войницитѣ нѣмаше никаква храна. Напраздно баронитѣ го молиха да подкрепи поне съ дребенъ залъкъ силитѣ си. „Дорде не се намѣри храна и за последния отъ сержантитѣ ми, азъ нѣмамъ правото да сложа нищо въ уста“ отвръщаше той. И устоя на думата си, безъ да се оплаче нито веднѣжъ, безъ да ни остави да забележимъ, че гладътъ го измѣчва.

— Стига, Люи — каза весело императорътъ — Вашитѣ хвалби сѣ ми дошли до гуша. Гдето седнете и станете говорите само за мене, за моитѣ подвизи, за моитѣ качества. Ставате непоносимъ! — и той весело изгледа своя преданъ до смъртъ рицарь.

— Защо, нека разправи още нѣщо за Васъ, съръ Анри — помоли Мария.

Съпругътъ на Белослава отвори уста да разкаже нѣщо, ала Анри пресѣче словата му:

— Вмѣсто да ме хвалите, Люи, по-добре бихте сторилъ да ми пригответе тази вечеръ моето любимо пигие. Не бихъ се отказалъ отъ чашка „Морѣ“. Вие сте му най-